

Župnijska Oznaniła Trnja in Zagorja

2. Velikonočna - Bela nedelja

7.4.2024 Leto XXII., 14 (1164)

Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi.

Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel:

»Mir vam bodi!«

Potem je rekel Tomažu:

»Polôži svoj prst sèm in poglej moje roke!

Daj svojo roko in jo polôži v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.«

Tomaž mu je odgovóril in rekel:

»Moj Gospod in moj Bog!«

(Jn 20,26–30)

»MOJ GOSPOD IN MOJ BOG«

Učenci so zapustili Gospoda med njegovim trpljenjem in so se čutili krive. Toda ko jih je Jezus srečal, jim ni naredil dolge pridige. Njim, ki so bili ranjeni v svoji notranjosti, pokaže svoje rane. Tomaž se jih lahko dotakne in odkrije ljubezen, odkrije, koliko je Jezus trpel zanj, ki ga je zapustil. V teh ranah se nas dotakne z roko nežna Božja bližina. Ko Tomaž, ki je prišel z zamudo, objame usmiljenje, preseže druge učence: ne veruje samo v vstajenje, ampak tudi v brezmejno Božjo ljubezen. In izreče najenostavnejšo in najlepšo veroizpoved: »Moj Gospod in moj Bog!«. Glejte, to je vstajenje učenca: zgodi se, ko njegova krhka in ranjena človeškost vstopi v Jezusovo človeškost. Tam se razblinijo vsi dvomi, Bog postane moj Bog, tam znova začnemo sprejemati sebe in ljubiti svoje življenje.

Na praznik Božjega usmiljenja nas najlepše oznanila doseže po učencu, ki je prišel kasneje. Samo on je manjkal, Tomaž. Toda Gospod ga je počakal. Usmiljenje ne zapusti tistih, ki zaostanejo.

Naučimo se od zgodnje krščanske skupnosti, ki jo opisuje knjiga Apostolskih del. Prejela je usmiljenje in je živel z usmiljenjem.: »Vsi verniki so ... imeli vse skupno: prodajali so premoženje in imetje ter od tega delili vsem, kolikor je kdo potreboval.« To ni ideologija, to je krščanstvo.

Potem ko je sveta Favstina srečala Jezusa, je napisala: »V trpeči duši moramo videti Jezusa Križanega in ne parazita ali breme... [Gospod], daješ nam možnost, da bi se vadili v delih usmiljenja, mi pa se vadimo v sodbah.«

Sama se je nekega dne pritoževala Jezusu, da izpademo naivni, če hočemo biti usmiljeni. Rekla je: »Gospod, pogosto izkoriščajo mojo dobroto.« Jezus pa na to: »Nič zato, moja hči, naj te ne skrbi, samo ti bodi vedno usmiljena z vsemi.« Z vsemi: ne mislimo samo na svoje interese, na posebne interese.

Danes Jezusova razorožena in razorožujoča ljubezen prebuja srce učenca. Tudi mi kakor apostol Tomaž sprejmimo usmiljenje, rešitev sveta. In udejanjajmo usmiljenje: samo tako bomo znova zgradili boljši svet.

Po: E. Mozetič

Svete maše:

2. VELIKONOČNA NEDELJA - BOŽJEGA USM. 7.4.	Trnje Trnje Zagorje Trnje	8,30 Češčenje SRT za uspeh misijona 9h +Ivan in Dragica Čekada, Ilirska Bistrica 10,30 V č. Usmilj. Jezusu za vse župljane obeh župnij 15h Krst: Žiga Rotar
Ponedeljek 8.4. Sv. Malsio,om Timotej	Palčje	19h +i Česnik in Princ, Palčje 45
Torek 9.4. Sv. Valtruda, redpvnica	Klenik	19h +Nace Dekleva, Klenik 4/B
Sreda 10.4. Sv. Domnij	Zagorje	19h +Anton in Tone Kavčič, Zagorje 115, obletna
Četrtek 11.4. Sv.Sv.Stanislav,šk. m.	Juršče Zagorje	17,30 +Emilija in Alojz Šajin, Juršče 75, obletna 19h Molitvena ura za uspeh misijona
Petek 12.4. Sv.Zenon Veroski,šk.	Zagorje	19h +i družine Čeligoj, Parje 16, obletna
Sobota 13.4. Sv. Ida, redovnica	Zagorje	18,30 Spoved 19h +Fani in Janez Sedmak, Zagorje 19, obletna
3. VELIKONOČNA NEDELJA 14.4. Sv.Tiburcij, Valerjan...	Trnje Trnje Zagorje	8,30 Češčenje SRT za uspeh misijona 9h +Justina Margon, Trnje 62, obletna 10,30 Za vse župljane obeh župnij

- **Današnja NEDELJA BOŽJEGA USMILJENJA**, ki jo je vpeljal sveti papež Janez Pavel II., nas vabi k zaupanju, da je Bog neskončno usmiljen. Zato nam je dal svojega Sina, ki je postal človek zaradi nas grešnikov, da nas je s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem odrešil ter tako odprl pot do popolne sreče v nebesih, če se sedaj zatekamo k njegovemu usmiljenemu Srcu. To lahko storimo tudi z molitvijo Rožnega venca Božjega usmiljenja in z Vzkliki Božjemu usmiljenju, kar bomo storili sedaj po teh oznanilih.

- **VEROUK** je ta teden reden za vse skupine.

- **NABIRKE v Velikem tednu in na Veliko noč:** za oljke: Trnje =150.- €, Zagorje =141,70 €; Vel. četrtek za domačo Karitas: T. =220.-€, Z. =62,50 €; Božji grob: T. =367,60 €, Z. =29,50 €; velikonočni ofer: T. =1371,50 €, Z. =652,94 €. Bog vam povrni za vse vaše darove!

- **Obisk skupine POTA:** Prihodnjo nedeljo, 14. aprila, nas bodo obiskale in sodelovale pri sv. maši predstavnice skupine POTA, ki gredo za nekaj tednov pomagat v različne dele sveta, kjer potrebujejo pridne roke za pomoč v raznih potrebah. Zbirajo pa tudi denarna sredstva, s katerimi bodo v tistih krajih pomagali. Več vam bodo povedale same prihodnjo nedeljo.

Zares velik je tisti, ki je sam v sebi majhen in kateremu tudi najvišja čast nič ne pomeni. Resnično učen je tisti, ki izpolnjuje Božjo voljo, svojo pa zatajuje.

(Tomaž Kempčan)

Vsako vzhajanje sonca nam mora biti klic, da se dvignemo više;vsak dan nam je darovan, da bi bolj izrabili talente, ki nam jih je Bog zaupal in bo zanje zahteval račun.

(Fernand Lelotte)

»**Moj Gospod in moj Bog!**« Tako je ob srečanju z vstalim Jezusom zaklical Tomaž. Jezus pa mu je na to rekel: »*Ker si videl, Tomaž, veruješ. Blagor tistim, ki ne vidijo in verujejo!*«

Vera je Božji dar. Vera je milot. Rane, ki jih je Tomaž videl in otipal, so ga le razpoložile in pripravile, da se je odprl in zaupal vstalemu Odrešeniku. Tomažev dvomljivi in kritični duh daje trdno utemeljenost tudi naši veri v vstalega Zveličarja. Mi verujemo v Vstalega, ker zaupamo v pričevanje očitidcev – apostolov, ki imajo dokaze za svojo vero. Nočemo biti podobni pismoukom in farizejem, ki so imeli mnogo dokazov za Kristusovo božanstvo, in vendar niso verovali. Za verovanje nam niso dovolj samo dokazi. Farizeji so celo nasprotno, kljub mnogim čudovitim delom, ki jih je Jezus storil, še bolj oslepelili in ostali zakrknjeni v neveri. Zato je Jezus tudi Tomažu očital, da se je preveč zanašal

na osebna izkustva, premalo pa na njega samega in na pričevanje očitidcev, in blagroval tiste, ki verujejo Besedi in pričam.

Do vere gre pot le prek križa. Tomaž je iskal in našel pot k veri preko ran na Križanem. V tem se močno razlikuje od nas. Križ – pa naj bo to Kristusov ali tisti, ki ga mora nositi vsak izmed nas, nas velikokrat odbija in nam jemlje vero. Sprašujemo se, kako more Bog dopustiti trpljenje ali preslišati vpitje ubogih. Tomaž je našel pot k veri, ker je sprejel stvarnost križa in globine ran, ki jih je ta križ prinesel.

Bratje in sestre, molimo drug za drugega, da bomo vsi jasno gledali na življenje z vero. Z njo sprejemali vse križe in rane ter vero preko tega vsak dan znova tudi krepili. Tako bomo postajali žive priče Vstalega in njegove neskončne ljubezni tudi v današnjem svetu.

Po: Bogoslužno leto B

YOUCAT – katekizem za mlade

Kakšen odnos ima Cerkev do civilno ločenih in do ponovno poročenih?

Po Jezusovem zgledu jih sprejema z ljubeznijo. Kdor se po cerkveni poroki loči in se za časa partnerjevega življenja spusti v novo zvezo, seveda živi v nasprotju z Jezusovo jasno zahtevo po neločljivosti zakona. Te zahteve Cerkev ne more odpraviti. Preklic zvestobe je v nasprotju z evharistijo, v kateri Cerkev obhaja ravno nepreklicnost Božje ljubezni. Zato tisti, ki živi v taki protislovni situaciji, ne more prejeti svetega obhajila.

(KKC 1665, 2384)

Daleč od tega, da bi vse konkretne primere obravnavali enako, govori papež Benedikt XVI. o »žalostnih razmerah« in poziva pastoralne delavce, »naj dobro razlikujejo različne situacije, da bi mogli prizadetim vernikom

ponuditi ustrezno duhovno pomoč« (Sacramentum caritatis, 29).

Kaj se zgodi s Cerkvijo, ko obhaja evharistijo?

Vsakokrat, ko Cerkev obhaja evharistijo, stoji pred izviro, iz katerega sama ne prestando na novo izvira: ko Cerkev 'uživa' Kristusovo telo, postaja Kristusovo telo, kar je le drugo ime za Cerkev. V Kristusovi daritvi, kjer se nam on podarja z dušo in telesom, je prostor za vse naše življenje. Naše delo in naše trpljenje, naše veselje, vse lahko združimo s Kristusovo daritvijo. Če se tako darujemo, se spremenimo: smo vsječ Bogu in smo za svoje soljudi kot dober, hranljiv kruh. (KKC 1368–1372, 1414)

Vedno znova udrihamo po Cerkvi, kot da bi bila le združenje bolj ali manj dobrih ljudi. V resnici je Cerkev to, kar se vsak dan na skrivnosten način zgodi na oltarju. Bog se daruje za vsakega posameznega izmed nas in nas hoče po obhajilu spremeniti. Spremenjeni naj bi potem mi spreminjali svet. Vse drugo, kar Cerkev sicer še je, je drugorazredno.

Zelo pomenljivo je to, kar navaja evangelij, da je Jezus med svojimi prikazovanji apostolom, zbranim v dvorani zadnje večerje, večkrat ponovil pozdrav 'Mir vam bodi!' Tradicionalni pozdrav, s katerim se zaželi mir, 'shalom', postane tukaj nekaj novega. Postane dar tistega miru, ki ga lahko samo Jezus da, saj je sad njegove korenite zmage nad zlom. 'Mir', ki ga Jezus ponuja svojim prijateljem, je sad Božje ljubezni, ki ga je pripeljala do smrti na križu, do prelitja svoje krvi, kot ponižnega in krotkega Jagnjeta, 'polnega milosti in resnice' (Jn 1,14). Sedaj je jasno, zakaj je sv. Janez Pavel II. hotel imenovati to prvo nedeljo po veliki noči, nedeljo Božjega usmiljenja, in to s točno določeno podobo Kristusove prebodene strani, iz katere prihajata kri in voda, kakor to pričuje apostol Janez, ki je to videl (prim Jn 19,34-37). Jezus je vstal in od Njega živega izvira velikonočna zakramenta krst in evharistija. Kdor k njima pristopi z vero, prejme dar večnega življenja.

Sprejmimo dar miru, ki nam ga ponuja vstali Jezus, ter pustimo, da nam napolni srce s svojim usmiljenjem!

Benedikt XVI.

Usmiljenje je najgloblja
Božja lastnost,
nam grešnikom razumljiva samo,
če vemo, da je nismo vredni
in da je Božja ljubezen nekaj
povsem zastonj podarjenega.
(Hans Urs von Balthasar)

Župnijska Oznanila izdajata župniji Zagorje in Trnje, odgovarja Niko Štrancar, župnik, Zagorje 113, 6257 Pivka, GSM 041/377-223 in www.ztz.rkc.si

11. april STANISLAV

Stanislav se je rodil leta 1030 v vasi Ščepanovo pri Krakovu v družini nižjega vojaškega plemiča. Krščanstvo je bilo takrat na Poljskem še mlado in ljudi še zdaleč ni prevrasilo, zato je bilo v njih še mnogo surovosti. Stanislavovi starši so bili verni. Fant je želel postati duhovnik. Šolal se je najprej v Gnjeznu, svoje bogoslovno znanje pa je utrčil v Liegeu v Belgiji, kjer je bilo eno od središč prenovitvenega gibanja v Cerkvi. Mladi Stanislav se je vrnil v domovino z željo, da bi svoje moči posvetil Cerkvi, prosti državnih vezi. Rad bi postal redovnik, a na željo svojega škofa je sprejel službo župnika. Od blizu je spoznal stisko revnih slojev in rad bi jim gmotno in duhovno pomagal. Leta 1070 je umrl krakovski škof in po volji ljudstva, plemstva in kralja Boleslava II. Hrabrega je postal njegov naslednik Stanislav. Bil je drugi škof na Poljskem, ki ni izšel iz vrst redovnikov. Boril se je za to, da državna oblast ne bi ovirala Cerkve pri izpolnjevanju njenega duhovnega poslanstva. Škof Stanislav je kralju spoštljivo, toda odločno očital njegove napake, saj je bilo njegovo življenje vse prej kot zgledno. 11. aprila 1079 je kralj Boleslav med mašo zunaj Krakova škofa Stanislava umoril. Nihče drug ni hotel biti za krvnika. Ljudje so škofa, ki je padel pod mečem, začeli častiti kot svetnika, kralj pa je izgubil prestol in moral je v pregnanstvo na Ogrsko. Škofa mučenca so pokopali v krakovski stolnici.

SMEH JE POL ZDRAVJA

MILO – »Rad bi kupil milo, ki zelo lepo in močno diši,« je rekel mali Tim v drogeriji. »Ali bi ga rad podaril svoji mami?« – »Ne, potrebujem ga zase. Rad bi lepo dišal, čeprav bi se bolj malo in poredko umil!«